

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 września 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Słowackiej

(Sprawa C-264/09) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Polityka energetyczna — Rynek wewnętrzny energii elektrycznej — Dyrektywa 2003/54/WE — Umowa inwestycyjna — Dwustronna umowa o ochronie inwestycji zawarta przed przystąpieniem do Unii Europejskiej — Artykuł 307 WE)

(2011/C 319/02)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet, F. Hoffmeister i J. Javorský, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowacka (przedstawiciel: B. Ricziová, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 9 lit. e) i art. 20 ust. 1 dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE (Dz.U. L 176, s. 37) — Uprzywilejowany dostęp jednego operatora do części transgranicznej zdolności przesyłowej energii elektrycznej — Naruszenie obowiązku zapewnienia wolnego od dyskryminacji dostępu do systemu przesyłowego i dystrybucyjnego

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 21.11.2009

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 września 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique przeciwko Accor SA

(Sprawa C-310/09) ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ kapitału — Traktowanie dywidend pod względem podatkowym — Uregulowanie krajowe przyznające zaliczenie na poczet podatku w przypadku dywidend wypłacanych przez spółki zależne spółki dominującej będące rezydentami — Odmowa zaliczenia na poczet podatku w przypadku dywidend wypłacanych przez spółki zależne niebędące rezydentami — Wypłata dywidend przez spółkę dominującą jej akcjonariuszom — Zaliczenie zaliczki na poczet podatku na podatek należny od spółki dominującej w trakcie wypłaty — Odmowa zwrotu zaliczki na poczet podatku zapłaconej przez spółkę dominującą — Bezpodstawne wzbogacenie — Dowody wymagane przy opodatkowywaniu spółek zależnych niebędących rezydentami)

(2011/C 319/03)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Strona pozwana: Accor SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État — Wykładnia art. 43 i 56 traktatu WE — Uregulowanie krajowe opodatkowujące w inny sposób dywidendy pochodzące ze spółek zależnych z siedzibą w państwie siedziby spółki dominującej, a w inny dywidendy pochodzące od spółek zależnych z siedzibą w innych państwach członkowskich — Możliwość odliczenia od zaliczki na poczet podatku od dochodów kapitałowych, który spółka dominująca jest zobowiązana zapłacić z tytułu wypłaty tych dywidend swym akcjonariuszom, zaliczenia podatku związanego z wypłatą tych dywidend, gdy pochodzą one od spółek zależnych z siedzibą we Francji, lecz nie w przypadku dywidend pochodzących od spółki zależnej z siedzibą w innym państwie członkowskim Wspólnoty — Odmowa zwrotu zapłaconej przez spółkę dominującą zaliczki na podatek od dochodów kapitałowych uzasadniona bezpodstawnym wzbogaceniem lub

brakiem szkody po stronie tej spółki — Zwrot kwot zapłaconych przez spółkę dominującą uzależniony od przedstawienia dowodów dotyczących podatku zapłaconego przez spółki zależne w innym państwie członkowskim, niż państwo siedziby spółki dominującej — Poszanowanie zasad równoważności i skuteczności

Sentencja

- 1) Artykuły 49 TFUE i 63 TFUE sprzeciwiają się przepisom państwa członkowskiego mającym na celu unikanie podwójnego opodatkowania ekonomicznego dywidend, takim jak sporne w postępowaniu krajowym, które pozwalają spółce dominującej na odliczenie od zaliczki, do której zapłaty jest ona zobowiązana przy wypłacie swoim akcjonariuszom dywidend wypłaconych przez jej spółki zależne, zaliczenia podatku związanego z wypłatą dywidend, jeżeli dywidendy te pochodzą od spółki zależnej mającej siedzibę w tym państwie członkowskim, lecz nie przyznają takiego uprawnienia, jeżeli dywidendy pochodzą od spółki zależnej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, ponieważ przepisy te nie dają prawa w tym ostatnim przypadku do przyznania zaliczenia podatku związanego z wypłatą tych dywidend przez rzeczoną spółkę zależną.
- 2) Prawo Unii sprzeciwia się temu, aby w sytuacji, gdy krajowy system podatkowy, taki jak sporny w postępowaniu przed sądem krajowym, nie polega, jako taki, na przerzuceniu na osobę trzecią podatku nienależnie zapłaconego przez jego płatnika, państwo członkowskie odmawiało zwrotu kwot zapłaconych przez spółkę dominującą z tego powodu, że ów zwrot stanowiłby dla niej bezpodstawne wzbogacenie, albo z tego powodu, że kwota zapłacona przez spółkę zależną nie stanowi dla niej ani kosztu księgowego, ani podatkowego, lecz obciąża sumę kwot, które mogłyby zostać wypłacone jej akcjonariuszom.
- 3) Zasady równoważności i skuteczności nie sprzeciwiają się temu, by zwrot kwot spółce dominującej, który mógłby zagwarantować stosowanie tego samego systemu podatkowego do dywidend wypłaconych przez jej spółki zależne mające siedzibę we Francji i do dywidend wypłaconych przez spółki zależne tej spółki mające siedziby w innych państwach członkowskich, które następnie wypłacane są przez tę spółkę dominującą, był uzależniony od warunku przedstawienia przez płatnika dowodów, które znajdują się w jego wyłącznym posiadaniu, dotyczących, dla każdej spornej dywidendy, w szczególności rzeczywiście zastosowanej stawki opodatkowania oraz rzeczywiście zapłaconej kwoty podatku z tytułu zysków osiągniętych przez jej spółki zależne mające swoją siedzibę w innych państwach członkowskich, także wówczas gdy w przypadku spółek zależnych mających siedzibę we Francji dowody te, znane organom podatkowym, nie są wymagane. Niemniej jednak przedstawienia takich dowodów można domagać się jedynie wówczas, gdy przedstawienie dowodu na zapłatę podatku przez spółki zależne mające siedzibę w innych państwach członkowskich nie okaże się praktycznie niemożliwe lub nadmiernie uciążliwe z uwagi w szczególności na przepisy prawne tych państw członkowskich dotyczące zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu, rejestracji podatku dochodowego od osób prawnych, który należy zapłacić, a także przechowywania dokumentów administracyjnych. Do sądu krajowego należy zbadanie, czy warunki te zostały spełnione w toczącym się przed nim postępowaniu.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 15 września 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bezirksgericht Linz — Austria) — postępowanie karne przeciwko Jochenowi Dickingerowi, Franzowi Ömerowi

(Sprawa C-347/09) ⁽¹⁾

(Swoboda świadczenia usług — Swoboda przedsiębiorczości — Uregulowanie krajowe ustanawiające monopol na zarządzanie gier rozgrywanych w kasynach za pośrednictwem Internetu — Przesłanki dopuszczalności — Ekspansyjna polityka handlowa — Kontrola podmiotów zarządzających gry losowe w innych państwach członkowskich — Udzielenie monopolu spółce prywatnej — Możliwość uzyskania monopolu zarezerwowana wyłącznie dla spółek kapitałowych z siedzibą na terytorium kraju — Obowiązujący podmiot wykonujący monopol zakaz tworzenia oddziałów za granicą państwa członkowskiego jego siedziby)

(2011/C 319/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bezirksgericht Linz

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Jochen Dickinger, Franz Ömer

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym - Bezirksgericht Linz — Wykładnia art. 43 i 49 WE — Uregulowania krajowe zabraniające pod groźbą sankcji karnych prowadzenia działalności w zakresie gier losowych bez koncesji wydawanej przez właściwe władze, lecz zastrzegające możliwość uzyskania tego rodzaju koncesji na maksymalny okres 15 lat spółkom kapitałowym z siedzibą na terytorium krajowym, nieposiadającym oddziałów za granicą

Sentencja

- 1) Prawo Unii, a w szczególności art. 49 WE stoi na przeszkodzie ustanowieniu sankcji karnych za naruszenie monopolu w zakresie zarządzania gier losowych, takiego jak monopol na zarządzanie gier w kasynach udostępnianych odpłatnie przez Internet, przewidziany w krajowych przepisach spornych w sprawie przed sądem krajowym, jeżeli przepisy te nie są zgodne z przepisami tego prawa.
- 2) Artykuł 49 WE powinien być interpretowany w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do usług z zakresu gier losowych udostępnianych odpłatnie przez Internet na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego przez podmiot z siedzibą w innym państwie członkowskim, pomimo że podmiot ten:

— utworzył w przyjmującym państwie członkowskim określoną infrastrukturę wsparcia informatycznego, taką jak serwer, oraz

— wspomaga się pomocą techniczną świadczoną przez usługodawcę z siedzibą w przyjmującym państwie członkowskim, aby dostarczać swe usługi na rzecz konsumentów w tym samym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 233 z 26.9.2009.